

stemme, og 24 var fraværende, hvoraf de 22 tilhørte det højttærede Mindretal, som det ærede Medlem er saa gode Venner med. Dette tyder jo ikke paa, at der er særlig Kamp paa Færde, at der er særlig stor Interesse for Sagen. Man kunde tænke sig, at Forholdet kunde være blevet omvendt, hvis disse 24 havde været der og andre var blevet borte, men nu er det gaaet saaledes, og man kunde derfor, naar man ser paa den rent formelle Side af Sagen, være berettiget til at antage, at der heller ikke i Aar vilde ske noget særligt her i Tinget. Men naturligvis, man har kun Fred, saa længe ens Nabo vil, og da Naboen ikke vil have Fred, maa vi andre finde os i den Ufred, der opstaar, og se, hvad vi kan gøre derved.

Jeg gaar ud fra, at der altsaa ikke kan være Tale om andre Uoverensstemmelser end de omtalte Ændringsforslag til de militære Budgetter, og jeg vil i faa Ord sammenfatte min Opfattelse af, hvad der foregaar. Mindretallet i Folketinget hævder, at Flertallet med sine Ændringsforslag rører ved Udgifter, der støtter sig til vedtagne Love, og derved gaar imod Lovenes Forudsætninger, til Dels ogsaa deres Ordlyd, og de samme Partier mener tillige, at Landstinget er i sin gode Ret til at omstyrte Folketingets Beslutninger — og det mener man antagelig, uanset hvad Følgerne maatte blive. Folketingets Flertal hævder paa sin Side, at der med de nu vedtagne Ændringsforslag ikke sker nogen Ændring i de paa-gældende Love, men kun en Udsættelse af nogle deraf flydende Udgifter, saaledes som det er sket mange Gange i Fortiden. Flertallet hævder endvidere, at Folketinget efter Forfatningen har Hovedindflydelsen paa Aarets Finanslov, og at det vilde være et parlamentarisk Overgreb fra Landstingets Side, hvis dette vilde paatvinge Finansloven Udgifter, som Folketinget har modsat sig og derfor udstemt. Dette er formentlig i korte Træk Grundlaget for den staaende Strid. Jeg vil med det samme sige, at mine Partifæller i dette høje Ting og jeg staar fuldstændig paa Folketingets Side — ikke paa Folketingets Flertals Side, men paa Folketingets Side —, som enstemmigt har sendt dette Finanslovsforslag herover. Det ærede Medlem omtalte disse Ændringsforslag — ikke i Enkeltheder, det er jo ogsaa underordnet —, men han erkendte, hvad vi alle sammen erkender, at Folketinget har Hovedindflydelsen paa Finansloven. Hvornaar denne Hovedindflydelse begynder, og hvornaar den hører op, er det lidt vanskeligt at faa fat paa, naar

man definerer den paa denne Maade; men der er altsaa en Grænse, som de Herrer til enhver Tid forbeholder sig Retten til at sætte. Og det ærede Medlem sagde, at det, der her var sket, var, at man vilde overflødiggøre Landstinget, vilde forandre Forsvarslovene; derfor maatte man — altsaa vel sagtens han og hans Parti — modsætte sig disse Ændringer. Han tillod sig ogsaa den Irettesættelse, den Skolemesterering til Regeringen og til alle dem, der har vedtaget disse Ændringsforslag, at det var politisk utilbørligt. Det var en frygtelig Straale, og hvis man var meget øm af sig og meget sart, skulde man jo synke i Jorden. Det gør man nu alligevel ikke, for der er det mærkelige ved det, at det, der her er sket, er sket ved saa at sige hvert eneste Finanslovsforslag, der er kommet til Landstinget. Men naar det ikke har vakt nogen særlig Strid hos de følsomme Gemytter i Folketinget, er der heller ikke sket noget som helst her, saa har man slugt det paa sin sædvanlige stilfærdige Maade, ganske raat uden Omtale — saa er det gaaet ganske jævnt. Men saa snart der er Tale om, at Folketinget er blevet ilde berørt, maa man naturligvis ogsaa blive det her.

Den Situation, der herved er tilvejebragt, giver mig Anledning til at anstille nogle Betragtninger over de Forhold, hvorunder det nuværende Landsting sidder. Man vil formentlig forlade mig, at jeg i denne Forbindelse ikke beskæftiger mig med Højre. Højre er der ikke noget at sige til i denne Forbindelse, Højre har en Fortid, Højre har været imod den almindelige Valgret, for Militarisme og overhovedet for alt, hvad der kunde hindre Fremskridtet, og Højre er sin Fortid tro. Venstre har paa visse Omraader været sammen med os, men Venstre er ikke blevet sin Fortid tro. Jeg beklager begge Dele. Da jeg begyndte at deltage i eller tage aktiv Del i Politik — nej, at gaa tilbage til, da jeg begyndte at tage Del i Politik, vilde være at gaa for langt tilbage, for jeg begyndte, da jeg var Dreng —, men da jeg fik Valgret, saa jeg op til Venstre, ikke fordi jeg var uklar over, hvor Venstre stod, og hvor vi andre stod, men fordi jeg var klar over, at her var et Arbejde at gøre, og det maatte gøres af dem, der havde fælles Interesser i disse Sager, og der var visse fælles Grundtræk i Venstres og i vort Arbejde: det var Kærlighed til den almindelige Valgret og Modstand mod Militarismen. Begge Dele stod i Forbindelse, ikke alene med Kampen mod Provisorierne, men ogsaa med den politiske Kamp i al Almindelighed. Nu skal man ikke